

DE MERITO CHRISTI DOMINI.

DISTINCTIONIS DECIMÆ OCTAVÆ SYNOPSIS.

Cum tibi, tum nobis meruisti Christe nec ortu,

Quam, nec crediderim te meruisse minus.

Sic incipit: *De merito.*

Sic terminat: *Sit nobis paratus.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de voluntate Christi Domini patientis; sed in præsentî determinat de ipsius voluntatis usu, qui in exercitio merendî consistit: igitur in rectam connexionis compagem venire videntur.

2. Consequentia probatur: Prius est statuere voluntatem Christi Domini patientis, quam ipsius usum, qui in exercitio merendî consistit, expendere; eò quòd usus rei ipsam præsupponat rem; sed Magister in superiori distinctioe egit de Christi Domini patientis voluntate: ergo dum in præsentî de ipsius voluntatis usu, cui meritum aptatur, determinat, iura connexionis absque ullâ cunctatione servat.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ expendit Magister, qualiter Christus Dominus passione suâ sibi, & nobis promeruerit. In secundâ verò statuit, Christum Dominum non solum per suam passionem, verum à suæ conceptionis vestibulo sibi promeruisse. In tertiâ autem, & ultimâ declarat partem, Christum Dominum, in quantum passibilem, & mortalem, gloriam, & immortalitatem corporis induere non potuisse absque aliquo merito.

4. **P**RO PRIMÆ igitur partis dilucidatione, primum præfigitur theoremata: *Christus Dominus suâ Sanctissimâ passione, nedum nobis, sed etiam sibi promeruit.* Pro cuius propugnatione quorundam opinionem per hastæ cuspidem currentem validè castigat; & dubium quoddam avidè excitat, dexterèque solvit.

5. Quidam enim dixerunt, Christum Dominum non sibi, sed membris

bris suis, si vè nobis duntaxat passione suâ promeruisse. Magister verò præfatam castigans opinionem, sustinet, Christum Dominum non solum sibi, sed nobis per passionem suam quamplura meruisse. Quod utique, quoad geminam in litterâ partem, suadet ipse Magister.

6. Quantum ergo ad primam partem, si vè quòd Christus Dominus nobis promeruerit, sic primò probat Magister: Non potuit homo redemptionem à diabolo, à peccato, & à pœnâ pro ipso debitâ; nec non refectionem Regni Cœlorum, ut detrusâ igneâ rompheâ ad paradisi valvas locatâ, liberè pateret aditus, promereri; sed homo his modò, aliisque pluribus potitur donis ac privilegiis, quibus per peccatum spoliatus fuerat: ergo alius debuit hominibus hæc promereri dona; sed nullus alius restat, à quo illa possint exequi munia, nisi Christus Dominus per mortem, & passionem suam: igitur Christus Dominus suâ passione nobis promeruit.

7. Secundam theorematis partem, scilicet, quòd Christus Dominus meruerit sibi corporis immortalitatem, claritatem, & impassibilitatem animæ per obedientiam, & humilitatem suæ passionis, similiter in litterâ ostendit Magister. Primò ex Apostolo ad Philip. cap. 2. scribente: *Christus factus est pro nobis obediens usque ad mortem, mortem autem crucis; propter quod & Deus exaltavit illum, & dedit illi nomen quod est super omne nomen.* Ergo ideò Christus Dominus fuit exaltatus per impassibilitatis gloriam, quia fuit humiliatus per passionis obedientiam; eò quòd humilitas sit passionis meritum, & humilitatis exaltatio præmium: ergo sibi Christus Dominus meruit.

8. Secundò, id ipsum probat Magister per Augustinum tract. 104. in cap. 2. ad Philip. dicentem: *Ut Christus resurrectione glorificaretur, prius humiliatus est passione. Humilitas claritatis est meritum, claritas humilitatis est præmium. Sed hoc totum factum est in forma servi.* Ergo si ut Christus Dominus resurrectione glorificaretur, prius passione fuit humiliatus, ita & quòd humilitas sit claritatis meritum, & claritas humilitatis præmium, quis meritò dubitare poterit, Christum Dominum sibi promeruisse sui corporis immortalitatem, & animæ impassibilitatem per suæ sanctissimæ passionis obedientiam, & humilitatem.

9. Tertiò, Divus Ambrosius hunc Pauli ad Philippenses apprimè exponens locum, sic concinne, & compressè alloquitur: *Quid, & quantum humilitas mereatur, hic ostenditur:* ergo quia per humilitatem, & obedientiam suæ passionis Christus Dominus sui corporis clarificationem, & animæ impassibilitatem promeruit.

10. Insuper subdit Magister in littera, quod anima Christi Domini ante mortem erat passibilis, sicut eius caro mortalis; at post mortem merito humilitatis, & obedientiae anima impassibilis, & caro immortalis est facta. Unde, hoc subtile ac curiosum excitat dubium Magister; *An anima Christi Domini tunc primò facta fuerit impassibilis, quando caro facta est immortalis, scilicet, in ipso resurrectionis momento, vel illicò à separatione corporis in morte crucis?*

11. Respondet Magister, nihil de hac re ratum exploratumque apud sacros Doctores Patresque Ecclesiae deprehendi. Quamobrem utrumque in his habere locum non contradicit authoritati, aut rationi, videlicet, quod illicò à corporis separatione anima Christi Domini fuerit impassibilitate induta; aut in ipso resurrectionis momento, quando caro resloruit; dummodò non prius anima impassibilitatem, quam corpus immortalitatem indueret.

12. Sed oppones: Gloria corporis Christi Domini, necnon nominis sui exaltatio erat ipsi debita vi fruitionis, & hypostaticae unionis vigore; sed quod est debitum alicui, ab ipso non promeretur: ergo cum gloria corporis Christi Domini, eiusque nominis exaltatio fuerit ipsi debita vi fruitionis, & unionis hypostaticae titulo, non potuit ea promereri sibi.

13. Respondetur passim ab aliquibus, gloriam corporis, & nominis exaltationem solum fuisse Christo Domino debitam congruitatis iure, non connaturalitatis, sive iustitiae titulo; idèdque dona illa promereri potuit. Tamen dicimus, quod adhuc connaturalitatis, & iustitiae debito potuit ea promereri; cum eadem res gemino possit deberi titulo, quippe, vi fruitionis, & ratione meriti; quemadmodum gloria in adultis censetur debita iure hereditatis, & mercedis titulo. Et hæc de primà distinctionis parte sufficiant.

14. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis examine, secundum præfigitur theorema: *Christus Dominus à sua conceptionis vestibulo ad tantum meriti fuit gradum evectus, quod ad altiorem meriti gradum non potuit ascendere.* Quod duntaxat tentat probare Magister quadam compressa narratione, & unicà Divi Gregorii exploratà authoritate.

15. Sic primò refert, & probat assumptum conclusionis Magister: Tanta plenitudo spiritualium charismatum in Christo Domino fuit, quod in eis proficere non valuit; nec ipsius anima melior fieri non potuit, quam ab initio suae conceptionis extitit: ergo quia ab exordio suae conceptionis in meritis non valuit proficere; sed ex eo quod ab illo temporis instanti in meritis proficere non valuerit, ad

tan-

tantum meriti gradum fuit evectus, quod ad altiorem ascendere non potuerit: ergo.

16. Secundò, ex Divo Gregorio lib. 1. in Ezech. hom. 6. his probat verbis Magister: *Non habuit omninò Christus iuxta anime meritum, quo potuisset proficere, in membris autem, qua nos sumus, quotidie proficit;* ergo licet in membris, sive in nobis quotidie Christus proficiat; tamen iuxta anime meritum non habuit, quo proficere posset: ergo quia ad tantam meriti celsitudinem à limine suae conceptionis pervenit, quod inde altiùs ascendere non potuerit.

17. Tertio, eodem ex Gregorio dicente in littera: *Non ergo plus meruit sibi per crucis patibulum, quam à conceptione meruit per gratiam virtutum;* sed ex eo quod non plus meruerit Christus Dominus sibi per crucis patibulum, quam à conceptione sua per gratiam virtutum meruerat, iam in suae conceptionis vestibulo tantos meriti accumulavit gradus per gratiam virtutum, ut alios habere non posset: ergo.

18. Quarto: Valor meriti Christi Domini æquè congruit uni, ac pluribus, cum valor hic sit infinitus, & augeri non possit: ergo quod Christus passionis suae tempore meruit, iam à conceptionis instanti meruerat; sed ex eo quod à conceptionis instanti meruerit idipsum, quod passionis suae tempore meruit, ad tantum meriti gradum fuit evectus, quod ad altiorem meriti non potuerit ascendere gradum: ergo.

19. Ex quibus subinfert primò Magister: Quod Christus Dominus, post suae conceptionis vestibulum, etsi non profecerit secundum anime meritum, quantum ad efficaciam, sive virtutem merendi; profecit tamen quantum ad numerum meritorium; cum ea multipliciter meruerit, quæ ante meruerat. Quod sic ostendit Magister: Christus Dominus plura habuit merita in passione, quam in conceptione, etsi maioris virtutis non extiterint plura in merendo, quam ante fuerant pauciora: ergo etsi non profecerit secundum anime meritum, quantum ad efficaciam, sive virtutem merendi, profecit tamen quantum ad numerum meritorium.

20. Secundò infert Magister, quod licet anima Christi Domini aliquid habuerit post mortem corporis, quo antea non fruebatur, quippe, immortalitatem, impassibilitatem, aliaque similia; non inde valet dici simpliciter, & absolute beatiore post mortem corporis, quam ante; sed solum quantum ad aliquid, nempe, in quantum post mortem immunis ab omni miseria extitit. Quod etiam ostendit Magister in littera: *Quia Christus Dominus nec sanctior, nec gratia*

cum-

cumulatior, nec beator in Dei contemplatione fuit, in quo beatitudo præsertim consistit, post sui corporis mortem, quam ante: ergo quanvis aliquid habuerit post mortem, quo ante non fruebatur, non ideò simpliciter, & absolutè potuit dici beator post mortem corporis, quam ante; sed solum secundum quid, in quantum scilicet, omni miseriam libet ac expeditus evasit.

21. Tertio deducit Magister: Christum Dominum non solum sibi corporis sui immortalitatem, & suæ animæ impassibilitatem promeruit; sed etiam honorificentiam illam celsissimam, quod vocetur Deus, quod revera est nomen super omne nomen. Hoc utique nomen ante mortem habuit, hæc tamen notabili differentiâ, quod in quantum Deus, ipsum habuit ab æterno per naturam: In quantum verò factus est homo, habuit ex tempore per gratiam hypostaticæ unionis, etsi manifestationem huius nominis donaverit illi Deus post resurrectionem suam.

22. Quod sic expendit Magister in litterâ: Licet hoc nomine fuerit Christus Dominus insignitus ab instanti suæ hypostaticæ unionis, tamen divulgatum fuit post passionem suam in resurrectione: ergo non incongruè dicitur, quod tunc fuerit illi hoc nomen donatum; quia secundum usitatum Scripturæ tropum, res dicitur fieri, quando innotescit, quanvis extiterit ante: ergo bene hæc duo coherere videntur, nempe, quod Christus Dominus, in quantum Deus, habuerit hoc nomen ab æterno per naturam; in quantum verò factus est homo, ex tempore per gratiam habuerit, & quod simul illi donatum non fuisse dicatur, nisi post passionem suam in resurrectione.

23. Hoc ipsum amplius sic illustrat Magister in litterâ: Christus Dominus per Matthæum cap. 28. eodem creberrimo sacre Scripturæ usus fuit tropo, dum post resurrectionem suam, dixit: *Data est mihi omnis potestas in Cælo, & in terra;* sed non ea protulit verba, quia tunc primò acceperit potestatem in Cælo, & in terrâ; sed quam ante habebat, tunc manifestata fuit: ergo quanvis à limine unionis hypostaticæ Christus Dominus, ut homo, hoc fuerit insignitus nomine, rectè poterit dari, quod fuerit illi post passionem suam in resurrectione donatum; quia tunc fuit divulgatum, quod ante extiterat.

24. Sed oppones: Manifestatio huius celsissimi nominis, quod est super omne nomen, fuitque Christo Domino à Deo donatum, iam longè ante passionem suam fuit operata: ergo non meruit per passionem suam sui nominis clarificationem. Antecedens probatur: Dæmones, ut ex iteratis Scripturæ locis pro comperto habemus, hoc

sanctissimum Christi Domini agnoverunt nomen, eò quod ipsum esse Filium Dei non semel vocarent: ergo quia longè ante passionem suam iam nomen illud erat evulgatum; licque per eam non meruit sibi hoc nomen donari, sive illius manifestationem.

25. Respondetur negando antecedens, & probationis consequentiam. Quia, etsi Christus Dominus ante passionem suam fuerit cognitus habere hoc nomen, quod est super omne nomen, notitiâ coniecturali; tamen non fuit cognitus tali decorari nomine, notitiâ certitudinali. Hanc etenim coniecturalem ante passionem de Christo Domino dæmones habuerunt notitiâ. Vel possumus dicere, quod estò aliquibus fuerit compertum Christum Dominum hoc fuisse nomine insignitum; nihilominus non fuit universaliter notum usque post passionem suam.

26. Postremò recenset Magister quoddam perdifficile iurgium de huius altissimi nominis impositione, quod inter Augustinum, & Ambrosium versari videtur. Nam Augustinus sustinet, nomen illud fuisse donatum homini; Ambrosius è contra tenet, fuisse donatum Deo: Magister verò suo solerti acumbine hæc clamosa inter Patres tentans refecare dissidia, asserit: Beatum Ambrosium esse exponendum de donatione naturali, nullum ad humanam naturam dicente respectum: Augustinum autem de donatione gratuita, quæ in naturam humanam, uti in proprium scopum, tendit. Quamobrem, cum Ambrosii pronunciatum de æternâ generatione; & Augustini dictum de temporali assumptione sit intelligendum, nullam inter ipsos Clarissimos Doctores discordiam deprehendimus. Et hæc de secundâ distinctionis parte sufficiant.

27. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis ostensione, tertium statuitur theoremata: *Christus Dominus, suppositâ corporis mortalitate, & animæ passibilitate, gloriam tum corporis, tum animæ absque omni merito habere non potuit.* In cuius probationem quoddam in litterâ adducit quæsitum Magister, & illius solutione eam pro dignitate illustrat.

28. Investigat enim Magister: *An Christus Dominus illam immortalitatis impassibilitatisque gloriam, & nominis Dei manifestationem sine omni merito habere potuerit?* Et respondet, quod licet potuerit humanam naturam ita gloriosam suscipere, qualis post resurrectionem extitit, nomenque suum etiam aliter hominibus evulgare: non tamen potuit esse homo passibilis, & mortalis, & ad illam celsissimam gloriam sine omni merito extolli.

29. Hoc etenim duplici ratione Magister suadere videtur. Prima sic ab ipso conficitur in litterâ: Etsi Christus Dominus ad illam gloriam, nominisque sui manifestationem pervenire valuisset, sine suâ passionis merito, eò quòd potuerit, consumptâ mortalitate, immortalitatis gloriâ vestiri; non verò sine iustitię, & charitatis merito, aliarumque virtutum ea assequi valuit: ergo suppositâ sui corporis mortalitate, ipsiusque animæ passibilitate, non potuit gloriam illam animæ, & corporis, nominisque manifestationem sine omni merito habere.

30. Secunda á Magistro etiam sic perficitur ratio: Non potuit plenitudo virtutum, & gratiæ Christo Domino inesse cilicio mortalitatis induto, quin per eas mereretur: ergo dum has virtutes secundum hominem passibilem, & mortalem Christus Dominus habuit, non potuit non promereri gloriam immortalitatis: ergo dum fuit factus passibilis, & mortalis, non valuit sine merito gloriam impassibilitatis, & immortalitatis, nominisque Dei manifestationem comparare.

31. Tandem Magister ultimam distinctioni lineam imponit dicens: Quòd etsi gratia, & virtutes Christi Domini sufficiant ad merendum impassibilitatem suæ animæ, & corporis immortalitatem, necnon & sui nominis exaltationem; pati tamen, & mori voluit, ut ipsius passio, & mors esset nobis exemplum, & gloriæ causâ, & ut nos redimeret à diabolo, à peccatis, & à pœnâ pro ipsis debitâ, Regniq; Cœlestis referaret vulvas.

32. Sed obiter hîc in litterâ inquit Magister: *Quomodo Christus Dominus per mortem, & passionem suam aula cœlestis ianuam recludere potuit?* Et respondet quadam Divi Ambrosii autoritate, quam sic suggerit super cap. 5. ad Romanos: *Si ergo Adam superbia omnium exitit ruina, ipsum de paradiso mittens foras, aliisque occludens ianuam; multo magis Christi humilitas, quâ mortem gustavit, ingressum regni cœlestis omnibus suis, impleto Dei decreto, aperire valuit, atque decreti delere chirographum.* Ergo quia Deus decrevit ex ordine suę sapientię, & iustitię, ut homo ad paradysum non rediret, nisi per Christum, qui plûs humiliatus est passionem gustando, quàm primus homo transgressus superbiendo.

33. Unde deducit Magister in litterâ: Quòd etsi Deus aliter redimere hominem potuerit, tamen præfatus redemptionis modus videtur fuisse congruentior aliis redimendi modis; ut ita meritis Christi Domini pateret credentibus in eum aditus regni cœlestis. Quia quemadmodum olim in morte Summi Pontificis, ut claret ex Iosue

cap. 20. licitum erat his, qui ad civitatem refugii confugerant, securé ad propria remeare; ita in morte Christi Domini Primi ac Summi Pontificis tanta beneficia ac magna præstita sunt hominibus, ut liceat ipsis in æternam patriam redire. Et hæc de tertiâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

34. **Q**UÆSTIO 1. Quid, & quotuplex sit meritum? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas q. 29. de Veritate art. 6. Gonetus tom. 4. tract. 9. disp. 2. art. 2. Reding tom. 3. q. 5. de Merito, art. 1. controv. 1. & seqq. Philipp. à SS. Trinit. tom. 2. tract. 3. disp. 7. dub. 4. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 17. art. 1. & seqq. Godoy de merito, disp. 49. tract. 12. §. 1. & seqq. Camerarius tom. 3. q. 34. art. 3. Cayetan. in 3. p. q. 50. art. 6.

35. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 18. q. unic. Benjumea de merito, disp. 4. art. 1. & 2. Poncius tract. 9. disp. 36. q. 1. & 2. Maltrius tom. 3. disp. 3. q. 1. art. 1. Faber in 3. disp. 43. cap. 1. Centinus disp. 2. cap. 4. Bellutus tom. 3. disp. 3. q. 1. art. 1. & seqq. Vulpes tom. 1. p. 3. disp. 25. art. ult. Delgadillo de Incarn. p. 2. cap. 9. difficult. 1. dub. 1. Tamarit tract. 11. de merito, q. 6. & seqq. Herincx p. 2. tract. 4. disp. 6. q. 5.

36. Ex Scholâ Eximiâ Suarez tom. 1. in 3. p. disp. 10. sect. 4. Aranda de Incarn. lib. 3. disp. 3. sect. 1. §. 1. Uson de Incarn. disp. 5. sect. 1. num. 14. Coninch disp. 4. & 5. de Incarn. cap. 1. Uvand. disp. 10. dub. 4. Aldrete tom. 2. in 3. p. disp. 15. sect. 8. Muniessa de merito, disp. 23. sect. 1. & seqq. Oviedo tract. 9. controv. 1. punct. 1. & 2. Rhodès tract. 5. disp. 4. q. 1. sect. 2. Amicus tom. 3. disp. 35. sect. 2. Carleton tom. 2. disp. 127. sect. 1. & seqq. Filliucius tom. 2. tract. 21. cap. ult. q. 9. & seqq. Ripalda tom. 2. disp. 71. sect. 1. & seqq.

37. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 18. art. 1. q. 1. & seqq. Caspenf. tom. 1. tract. 14. disp. 6. sect. 1. & seqq. Bonæspei tom. 2. disp. ult. dub. 1. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 11. q. 4. & seqq. Baldius lib. 2. quasit. 4. q. 3. difficult. 4. Estius in 3. dist. 18. §. 1. & seqq. Malletus tom. 2. pag. 14. Bassæus verb. meritum, num. 1. & seqq.

38. Quæstio 2. An Christus Dominus id quod meruit, ab instanti Conceptionis meruerit? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 19. art. 2. & in 3. dist. 18. q. 1. art. 2. Godoy in 3. p. tom. 3. disp. 47. §. 1. & seqq. Cayetan. in 3. p. q. 50. art. 6. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 17. art. 6. & 7. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 21. art. 1. Camerarius tom. 3. q. 34. art. 3. Nicolai in 3. dist. 18. q. 1. art. 3. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 9. dub. 2.

39. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 18. q. 1. Lauræa de Incarn. disp. 19. art. 4. & seqq. Boyvin 2. p. cap. 9. q. 3. Delgadillo 2. p. cap. 9. difficul. 1. dub. 6. Cavellus in Schol. in 3. dist. 18. q. unic. Rada 3. p. contr. 12. art. 1. & 2. Herincx 4. p. disp. 2. q. 4. §. 2. Poncius in 3. Comment. dist. 19. num. 64. Felix de Incarn. cap. 14. difficul. 3. dub. 1. Gallus in 3. dist. 18. q. 1. cap. 1. & seqq. Aquila in 3. dist. 18. q. 1. Pitagorian, in 3. dist. 18. art. 1. & seqq.

40. Ex Scholâ Eximiâ Suarez in 3. p. disp. 39. sect. 3. Lugo de Incarn. disp. 27. sect. 4. Aranda lib. 5. disp. 4. sect. 2. Aldrete contr. 14. disp. 81. sect. 1. & seqq. Rhodes tract. 7. disp. 4. q. 4. sect. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 17. sect. 4. Muniessa disp. 17. sect. 5. Mart. Perez disp. 33. sect. 3. Bernal disp. 55. sect. 6. §. 1. Vazquez disp. 75. cap. 2.

41. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 18. art. 1. q. 2. Alens. p. 3. q. 17. memb. 2. art. 1. Gabriel in 3. dist. 18. q. 1. Baldius lib. 2. quest. 4. q. 3. difficult. 2. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 11. q. 5. Baudun. tract. 1. q. 19. art. 3. Durandus in 3. dist. 18. q. 2. Lorca disp. 74. num. 5. & seqq. Estius in 3. dist. 18. §. 1. & seqq.

42. Quæstio 3. An Christus Dominus meruerit per opera ad quæ tenebatur ex præcepto? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. dist. 18. q. 1. & seqq. Godoy de merito, disp. 49. tract. 12. §. 1. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 21. art. 3. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 17. art. 4. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 9. dud. 4.

43. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 18. q. unic. Poncius tract. 11. disp. 38. q. ult. Boyvin 2. p. cap. 9. q. 1. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 6. q. 2. & 3. Gallus in 3. dist. 18. q. unic. cap. 1. & seqq. Matrius tom. 3. disp. 3. q. 10. art. 1. & seqq. Delgadillo p. 2. cap. 9. difficult. 1. dub. 5. Castillo de Incarn. disp. 14. q. 1. Felix de Incarn. cap. 14. difficul. 2. Herincx p. 4. disp. 2. q. 4. §. 2.

44. Ex Scholâ Eximiâ Suarez in 3. p. disp. 39. sect. 1. & seqq. Carleton tom. 2. disp. 57. sect. 3. Aranda lib. 5. disp. 4. num. 62. Lugo disp. 27. sect. 1. Vazquez disp. 74. cap. 4. & 5. Hurtado disp. 14. difficult. 3. Bernal disp. 55. sect. 2. Mart. Perez disp. 33. sect. 2. Rhodes tract. 7. disp. 4. q. 4. sect. 2. Peñafiel tom. 4. disp. 17. sect. 1. Muniessa disp. 17. sect. 5.

45. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 18. q. 1. & seqq. Caspensis tom. 2. tract. 20. disp. 10. sect. 2. Baldius lib. 2. quest. 4. q. 3. difficult. 4. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 11. q. 4. & seqq. Bonæspei tom. 2. disp. ult. dub. 1. & seqq. Estius in 3. dist. 18. §. 2. & seqq. Baudun. tract. 1. q. 19. art. 3. & seqq. Alens. 3. p. q. 17. memb. 2. art. 1. & seqq.

46. Quæstio 4. An Christus Dominus nihil sibi, sed totum nobis

bis promeruit? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. dist. 18. q. 1. art. 8. & 9. Godoy in 3. p. tom. 3. disp. 56. §. 1. & seqq. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 18. art. 3. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 21. art. 5. & seqq. Lumbier q. 34. art. 3. Nicolai in 3. dist. 18. q. 1. art. 8. & 9. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 9. dub. 6. & 7.

47. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 19. q. unic. Matrius t. 3. disp. 3. q. 13. art. 1. & 2. Poncius tract. 11. disp. 38. q. ult. & Comment. in 3. dist. 19. num. 64. Felix de Incarn. cap. 14. difficult. 4. Boyvin p. 2. cap. 9. q. 2. Gallus in 3. dist. 19. q. unic. cap. 9. Delgadillo p. 2. cap. 9. difficult. 1. dub. 14. & seqq. Rada 3. p. contr. 12. art. 3. Herincx p. 4. disp. 2. q. 4. §. 2. 3. & 4. Aquila in 3. dist. 19. q. 1. art. 1.

48. Ex Scholâ Eximiâ Suarez in 3. p. disp. 39. sect. 1. & seqq. Carleton tom. 2. disp. 47. sect. 3. & 4. Muniessa disp. 27. sect. 5. Aranda lib. 5. disp. 4. sect. 3. §. 1. Aldrete contr. 14. disp. 83. sect. 1. & seqq. Rhodes tract. 7. disp. 4. q. 4. sect. 4. §. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 17. sect. 2. Bernal disp. 55. sect. 4. Mart. Perez disp. 33. sect. 4. Uvading, de Incarn. disp. 10. dub. 7. Lugo disp. 27. sect. 3.

49. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 19. q. 1. & seqq. Bonæspei disp. 15. num. 30. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 10. sect. 3. & 4. Estius in 3. dist. 18. §. 2. & seqq. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 11. q. 4. & seqq. Baudunius tract. 1. q. 19. art. 5. & 6. Baldius lib. 2. quest. 4. q. 3. difficult. 4. & seqq. Bassæus verb. meritum, num. 1. & seqq.

50. Quæstio 5. An meritum Christi Domini fuerit infiniti valoris? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 1. art. 2. Godoy in 3. p. tract. 1. disp. 3. §. 1. & seqq. & disp. 4. §. 1. & tom. 4. disp. 45. §. 1. & seqq. Araujo in 3. p. dub. 5. conclus. 1. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 2. art. 1. & disp. 17. art. 5. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 4. art. 3. & disp. 21. art. 4. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 2. dub. 4. Cayetanus 3. p. q. 1. art. 2. Sotus lib. 3. de grat. cap. 6.

51. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 19. q. unic. Sendin tract. 6. contr. 2. sect. 1. & seqq. Rada 3. p. contr. 13. art. 2. Faber in 3. disp. 45. cap. 2. & 3. Castillo 3. p. disp. 3. q. 2. Poncius tract. 11. disp. 38. q. ult. Boyvin 2. p. cap. 2. q. 6. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 3. q. 3. Matrius tom. 3. disp. 3. q. 8. art. 1. Vulpes tom. 3. p. 4. disp. 56. art. 8. Delgadillo p. 2. cap. 9. difficult. 2. dub. 5. Lauræa disp. 19. art. 2. Lychetus in 3. dist. 19. q. unic. Felix de Incarn. cap. 3. difficult. 2. Gallus in 3. dist. 19. q. 2. cap. 1. & seqq.

52. Ex Scholâ Eximiâ Suarez in 3. p. disp. 4. sect. 4. Amicus t. 6. disp. 6. sect. 2. Aranda lib. 4. disp. 3. sect. 1. §. 1. Lugo de Incarn. disp. 6. sect.

sect. 1. Aldrete disp. 8. contr. 3. sect. 1. Bernal disp. 6. sect. 1. & seqq. Mart. Perez disp. 3. sect. 2. Rhodès tract. 7. disp. 1. q. 3. sect. 4. s. 3. Peña-fiel tom. 4. disp. 4. sect. 8. Carleton tom. 2. disp. 44. sect. 1. & 2. Anton. Perez tract. 5. disp. 5. cap. 5. Muniessa disp. 17. sect. 2. Coninch disp. 3. dub. 8. Thyrsus disp. 30. sect. 6. Uvading. disp. 2. dub. 1. & seqq.

53. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 19. art. 1. q. 2. Alensis 3. p. q. 17. memb. 4. art. 2. Aureolus in 3. dist. 19. q. 1. Gabriel in 3. dist. 19. art. 2. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 11. q. 4. & seqq. Baldius l. 2. quaest. 4. q. 3. difficult. 3. Bonæpei tom. 2. disp. ult. dub. 1. & seqq. Ertius in 3. dist. 18. s. 3. & seqq.

54. Quæstio 6. An Christus Dominus meruerit aliquid post primum suæ conceptionis momentum? De quò, *hic q. 2.*

55. Quæstio 7. An Christus Dominus aliquid in suâ meruerit passione? De quò, *hic q. 2. & 3.*

56. Quæstio 8. An Christus Dominus meruerit sui corporis glorificationem? De quò, *hic q. 4.*

57. Quæstio 9. An meruit nobis Christus Dominus paradisi ianuæ apertionem? De quò, *hic q. 4.*

58. Quæstio 10. An Christus Dominus in ipso mortis instant meruerit? De quò, *hic q. 2. 3. & 4.*

59. Quæstio 11. An Christus Dominus post mortem meruerit? De quò, *hic q. 2. & 3.*

60. Quæstio 12. An Christus Dominus meruerit nobis vitam æternam immediate? De quò, *hic q. 4.*

61. Quæstio 13. An Christus Dominus meruerit nobis fidem, al' que dona superna, quibus ad iustificationem disponimur? De quò, *hic q. 4.*

62. Quæstio 14. An nostra prædestinatio fuerit ex meritis Christi Domini? De quò, *tom. 1. dist. 41. q. 4.*

63. Quæstio 15. An beatitudo, & meritum cohæreant in patriâ? De quò, *hic q. 2.*

64. Quæstio 16. An Anima Christi Domini fuerit post, ac ante mortem beator? De quò, *hic dist. 14. q. 1.*

65. Quæstio 17. An meruerit Christus Dominus quòd daretur illi nomen, quod est super omne nomen? De quò, *hic q. 4.*

66. Quæstio 18. An Christus Dominus potuerit assequi gloriam impassibilitatis absque ullo proprio merito? De quò, *hic q. 4.*

67. Quæstio 19. Quodnam fuerit primum Adæ peccatum? De quò, *tom. 2. dist. 22. q. 1.*

Quæ

68. Quæstio 20. An Adamo non peccante Verbum divinum veniret? De quò, *tom. 1. dist. 48. q. 3.*

69. Quæstio 21. An pura creatura possit de potentiâ absolutâ condignè satisfacere pro peccato proprio, & alieno? De quò, *tom. 4. p. 1. dist. 15. q. 3.*

DE EFFICACIA, ET UTILITATE Passionis Christi Domini.

DISTINCTIONIS DECIMÆ NONÆ SYNOPSIS.

*Cur voluit Christus soboles æterna parentis,
Factus homo, mortis vincere morte ducem?
Victa in natura superaret, ut æquius hostem,
Et nobis tantò charior inde foret.*

Sic incipit: *Nunc ergò queramus.*

Sic terminat: *Sanguine agni immaculati.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de merito passionis Christi Domini, quatenus ad assequutionem boni, tam sibi, quàm nobis, iure optimo ordinatur; sed in præsentia de eodem passionis Christi Domini determinat merito, in quantum ad nostram salubriter redemptionem, sive ad mali nostri remotionem spectat: ergo hæc distinctiones invicem connectuntur.

2. Consequentia probatur: Prius est agere de assequutione boni, quàm de mali remotione, eo quòd absentia mali ex boni præsentia necessariò consequatur; sed Magister in distinctione antecedenti egit de merito passionis Christi Domini, quatenus ad assequutionem boni, tam sibi, quàm nobis ordinatur: ergo dum in præsentia de eodem passionis Christi Domini determinat merito, in quantum ad redemptionem nostram, sive ad mali nostri remotionem spectat, recto ordine procedit.

Divi